

genamen hij behoorde, behoeft niet op Rotterdamse afkomst te wijzen, daar ook Jan de Witte waarschijnlijk niet uit Rotterdam maar uit Delft afkomstig was ¹⁹²).

Simon van der Sluys was duidelijk een beschermeling van de Bourgondiërs. Raad en geneesheer van de hertog tot 1474, daarna domproost en aartsdiaken in Utrecht in de tijd dat David, bastaardzoon van hertog Philips en derhalve halfbroer van hertog Karel, bisschop van Utrecht was. In deze periode zal hij de al eerder genoemde vele kerkelijke ambten en daarmee een aantal bronnen van inkomsten hebben verworven.

Na Davids dood in 1496 krijgt de domproost moeilijkheden. Tussen 1496 en 1499 beklagt hij zich over inbreuken door bisschop Frederik van Baden op de jurisdictie van de aartsdiaken ¹⁹³). In 1497 schijnen er rechtsvorderingen tegen hem te lopen want de keizer vraagt aan zijn hofmeester deze uit te stellen tot de domproost uit Saxon terug is ¹⁹⁴).

Al deze functies en problemen waar zelfs de keizer zich mee bemoeit roepen het beeld op van een hoveling verkerend aan het hof van de landsheer of van kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders. Dit beeld past niet bij een man die wat los samenhangende gegevens opschrijft van een aantal huizen en families van hooguit regionale betekenis in en om Rotterdam. S. Muller Hzn zegt van deze gegevens dat ze onnauwkeurige en bewijsbaar onjuiste mededelingen bevatten ¹⁹⁵) en verwijt Simon van der Sluys dat hij zijn positie niet gebruikt heeft om zich op de hoogte te stellen van de geschiedenis van Schieland en Rotterdam ¹⁹⁶).

Naar mijn mening heeft Simon van der Sluys daar geen enkele aanleiding toe gehad omdat hij helemaal geen aantekeningen over kastelen in en om Rotterdam heeft nagelaten. Er is van deze aantekeningen immers niets meer bekend dan het afschrift dat Willem van der Sluys aan zijn verhaal over de Jonker Fransenoerlog toevoegde. En van Willem van der Sluys is, zoals Unger en Bezemer al constateerden, niets meer bekend dan wat hij er zelf over schrijft ¹⁹⁷) en waar hij aan toevoegde dat hij zijn leven beschreef om beter door zijn lezers geloofd te worden ¹⁹⁸).

Er komt geen Willem van der Sluys voor in de klapper op het Register der koop- en rentebrieven met de transporten, toekomstende de priesters en memorieheeren van de St. Laurenskerk, 1335-1557 ¹⁹⁹). Evenmin was er een grafsteen van hem in deze kerk, terwijl er wel een steen lag van een priester die in 1498